

Bønn: Herre Jesus Kristus. Vi er i kveld samlet til gudstjeneste i ditt navn. Samle du våre tanker og åpne våre sinn ved din Hellige Ånd. Lær oss å lytte til ditt ord. La våre bønner høres i himmelen, og la oss som ditt folk styrkes i troen og få ny frimodighet i tjenesten. Det ber vi om i ditt navn. Amen.

Vi hørte i dag fra skapelsesberetningen 1Mos 1,26-31:

²⁶ Gud sa: «La oss lage mennesker i vårt bilde, så de ligner oss! De skal råde over fiskene i havet og fuglene under himmelen, over feet og alle ville dyr og alt krypet som det kryr av på jorden.» ²⁷ Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem. ²⁸ Gud velsignet dem og sa til dem: «Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden og legg den under dere! Dere skal råde over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over alle dyr som det kryr av på jorden.» ²⁹ Og Gud sa: «Se, jeg gir dere alle planter som setter frø, alle som finnes på hele jorden, og alle trær som bærer frukt med frø i. Det skal dere ha å spise. ³⁰ Og til alle dyr på jorden og til alle fugler under himmelen og til alt som kryper på jorden, alt som har livsånde i seg, gir jeg alle grønne planter å spise.» Og det ble slik. ³¹ Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var svært godt! Og det ble kveld, og det ble morgen, sjette dag.

Det begynte hos Gud, drømmen om mennesket. Drømmen om en skapning som liknet Gud, eller uttrykt med ord fra Salme 8: «Du satte ham lite lavere enn Gud og kronet ham med herlighet og ære. Du gjorde ham til herre over dine henders verk, alt la du under hans føtter» sal 8,6f. Så vet vi at Gud skapte alt godt. I skapelsesberetningen står det vider: «Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var svært godt!» 1Mos1,31. Alt var godt, og kronen på verket var mennesket. Skapelsen i Guds bilde forankrer menneskets verdi i skapelsen, og ikke i noen egenskap ved mennesket. Så skjedde det et syndefall. I 1Mos 3 står det:

«Slangen var listigere enn alle ville dyr som Herren Gud hadde laget. Den sa til kvinnen: 'Har Gud virkelig sagt at dere ikke skal spise av noe tre i hagen?' ² Kvinnen sa til slangen: «Vi kan spise av frukten på trærne i hagen. ³ Men om frukten på treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Dere må ikke spise av den og ikke røre ved den; for da skal dere dø.» ⁴ Da sa slangen til kvinnen: «Dere skal slett ikke dø! ⁵ Men Gud vet at den dagen dere spiser av den, vil øynene deres bli åpnet, og dere vil bli som Gud og kjenne godt og ondt.»

Resten vet vi og erfarer, for vi lever alle i syndefallets verden. Der det fra før av bare var godt, skulle menneskene nå også kjenne det onde. Det tok ikke lang tid fra syndefallet til det første drapet: Kain slo sin bror Abel i hjel. Det gale alternativet ble med ett så forlokkende. Slangens stemme: «Har Gud virkelig sagt», får noen til å se annerledes på ting. Guds gode ordninger, forankret i skapelsen, ble ikke lenger så gode i folks øyne, for tilliten til Gud ble byttet ut med det falne menneskets fornuft. Ikke uten grunn står advarselen i Salomos Ordspråk: «Stol på Herren av hele ditt hjerte, og sett ikke lit til ditt vett!» Ords 3,5.

Med modernitetens framvekst i middelalderen kom det inn en enda mer ukuelig tro på menneskets evne til tenkning på bekostning av å ta til seg Skriftes klare tale. I forkant av de 95 tesene mot avlat i 1517 uttalte Martin Luther enda til at fornuften er en hore, det betyr at den er til salgs og er slik en svikefull tjener.

Når skapningen går sine egne veier bort fra sitt opphav blir nøden stor, enten det handler om gradert menneskeverd for de ufødte barna, eller det dreier seg om alternativ forståelse av ekteskapet som Guds gode ordning for samlivet mellom kvinne og mann, eller spørsmålet om hva som i det hele tatt er kvinne og mann når kjønn blir et valg ut fra følelser.

I dag er det mange som sliter. Der er de som bærer en sterk lengsel etter barn, og på den andre siden de som velger å ikke la sitt barn vokse opp. Vi hører om unge som er misfornøyd med egen kropp og kommer i dyp identitetskrise, vi hører om at flere får hormonell behandling for å utsette puberteten med tanke på å bli gammel nok til å få utført kirurgiske inngrep for kjønnskifte. På nettsiden til Oslo universitetssykehus står biologisk kjønn omtalt som noe man blir tildelt ved fødsel, og ikke mer grunnleggende enn det.

Slik er verden vi lever i, men vi er også en del av den, og vi vet at det rammer mennesker hardt når kristne verdier må gi tapt for nyhedenske normer i vår tid. For de som rammes er det en eksistensiell krise, og mange trenger vår omtanke og forbønn. En ting er uretten, lidelsen og den direkte nøden. En annen ting er den åndelige krisen.

Mennesker trenger å forsones med sin Skaper og finne en nådig Gud. Så vet vi at veien dit er Jesus. Den brede fortapelsens vei går utenom, men frelsens vei er veien om korset, syndsbekjennelsens, omvendelsen og tilgivelsen, for troens vei går alltid til Jesus med det som tynger, med alt som ligger på hjertet. Hos Jesus er det frelse, framtid og håp.

Til søndag er det første søndag i advent, og vi går over til et nytt kirkeår. Med et nytt år er det nye muligheter og håp. La oss ikke se oss blinde på hvor galt alle ting er. Da Jesus kom til vår jord, var det en formidabel oppgave å gjøre noe med en fortapt menneskehet. Like fullt sendte Gud sin Sønn til den verden som stod Gud imot og som kom til å korsfeste sin redningsmann. Slik står det skrevet om Jesus i Joh 1:

«Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.» Joh 1,11f.

Slik er det også i dag. Det er noen som tar imot, og Gud kan skape forandring. Jesus kom med håp! Det finnes tusenvis av eksempler på at mennesker har kommet til erkjennelse av sannhet og til tro. Ingen er for langt borte.

Også vi trenger Guds nåde, og heldigvis – Jesus kom som Frelser til jord, ble menneske av kjøtt og blod, født av en kvinne. Han kom til mennesker som oss.

Den gang skulle noen bli apostler og ledere i den kommende kirken. Blant dem var menn som ville sole seg i glansen og gjorde seg høye tanker om hvem som

var den største i himmelriket. (Matt 18,1; Luk 9,46) Jesus satte alt i den rett orden ved å peke på barnet, som i verden var minst, men som i Guds rike var den største. Her er perspektivet snudd.

Blant de kommende lederne var også Peter, som den spontane og frimodige, som lovte at om så alle vendte seg bort fra Jesus, kom aldri han til å gjøre det. (Matt 26,33) Så vet vi hvordan det gikk. Han kom til å fornekte Jesus tre ganger. Blant de med ledende oppgave var også den Saulus som i sin tillit til egen dømmekraft forfulgte kristne, men som i et møte med Kristus selv ble en Kristi apostel.

Jo, den menneskelige skrøpeligheten kjenner vi så godt, og jeg er sikker på at vi alle erfarer den i egne liv, slik det også ble for disiplene den gang. Men nettopp i konfrontasjonen med den menneskelige svakheten, som ikke bare er svakhet, men frukt av den gamle Adam, der møtte Jesus Saulus, som ble til apostelen Paulus. Der møtte Jesus den sviktende Peter, som med tre spørsmål om kjærlighet, tilsvarende de tre fornektelsene, fikk ny nåde og ble innsatt i tjenesten. Der møtte Jesus ganske sikkert samtlige redde og engstelige som senere fikk fornyet tjeneste.

Så ser vi at den tjenesten de fikk ble utført med kjærlighet og ydmykhet. Vel vitende om sin egen svakhet, ble de ikke herskere men tjenere, de ble hyrder som enda til gikk i døden for sin Herre og kirkens sak.

Også vi er avhengig av den samme nåde. Det har vi til felles med dem vi vil møte på vår vei, dem vi er kalt til å tjene og hjelpe til Jesus. Måtte det fylle oss med ydmyk kjærlighet.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.